ricana, com el cotxe, la bandera, el rellotge o l'avió i els va instal·lar en places o parcs en forma de grans escultures com a llocs de descans i entreteniment.

...I ara un lloc en què "nosaltres" puguem estar...[4]

En el marc de l'exposició *Public Places*, que va tenir lloc al MoMA de Nova York el 1988, Acconci va presentar per primer cop algunes propostes d'art en l'espai públic, alhora que fundava l'Acconci Studio, cèl·lula de treball que aplegava arquitectes i artistes. A partir de llavors, els seus projectes són majoritàriament intervencions arquitectòniques que, en un principi, s'adhereixen a l'arquitectura ja existent, i desenvolupen les seves formes a partir de les estructures prèvies, i més endavant adquireixen més envergadura i independència del suport. En els projectes de l'estudi, és fonamental el qüestionament de la funció tradicional de l'espai urbà, i això és possible a partir del compromís que Acconci manté des dels seus inicis amb el llenguatge, el cos i la seva relació amb l'espai. Són propostes, de la mateixa manera que ho eren la seva poesia i les seves performances, en què es tracta de desequilibrar la percepció de la ciutat com una experiència de tipus racional per incidir en la recerca d'un espai públic de comunicació, capaç de relacionar els individus i de fer comunitat. A través de les obres seleccionades, l'exposició vol reflectir el caràcter continu, circular, de la trajectòria artística d'Acconci, en la qual l'escriptura, en paraules de l'artista, es manté com a sistema estructural del seu treball i proporciona un argument a l'espai: "Si l'oralitat és dansa i música, llavors l'escriptura és arquitectura."[5]

[1] "Notas sobre mis fotografías, 1969-1970", 1988, p. 349. A *Vito Acconci. Escritos, Obras, Proyectos*. Col·lecció 20/21. Barcelona: Polígrafa, 2001.

[2] "Vito Acconci e Ivonne Rainer entrevistados por Christophe Wavelet." A *Vito Hannibal Acconci Studio*, Barcelona: MACBA / Actar, 2004, p. 26.

[3] "Notas sobre mis fotografías, 1969-1970", *op. cit.*

[4] Vito Acconci: "Designer's Statement", Nova York, 2000, citat a Lilian Pfaff: "La construcción es un texto". A *Vito Hannibal Acconci Studio*, Barcelona: MACBA / Actar, 2004, p. 399.

[5] "Notas sobre mis fotografías, 1969-1970", *op. cit.*

ACTIVITATS EN TORN A L'EXPOSICIÓ

DIJOUS 18 DE NOVEMBRE DE 2004, A LES 19.30 h

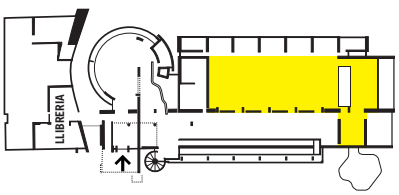
Vito Hannibal Acconci Studio. **Conferència** a càrrec de **Vito Acconci**
Auditori. Entrada lliure. Aforament limitat. Amb servei de traducció simultània

VISITES GUIADES

DIMECRES I DISSABTES, A LES 18 h / DIUMENGES I FESTIUS, A LES 12 h

NOVEMBRE	DESEMBRE	GENER	FEBRER
DIMECRES 24	DISSABTES 4, 11,	DIUMENGES 2, 9, 23	DIMECRES 2
DIUMENGE 28	DILLUNS 6	DIJOUS 6	DIUMENGE 6
	DIMECRES 15	DISSABTES 15, 29	DISSABTE 12
	DIUMENGES 19, 26	DIMECRES 19	

0
Nivell

Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Plaça dels Àngels, 1
08001 Barcelona
Tel.: 93 412 08 10
Fax: 93 412 46 02
www.macba.es

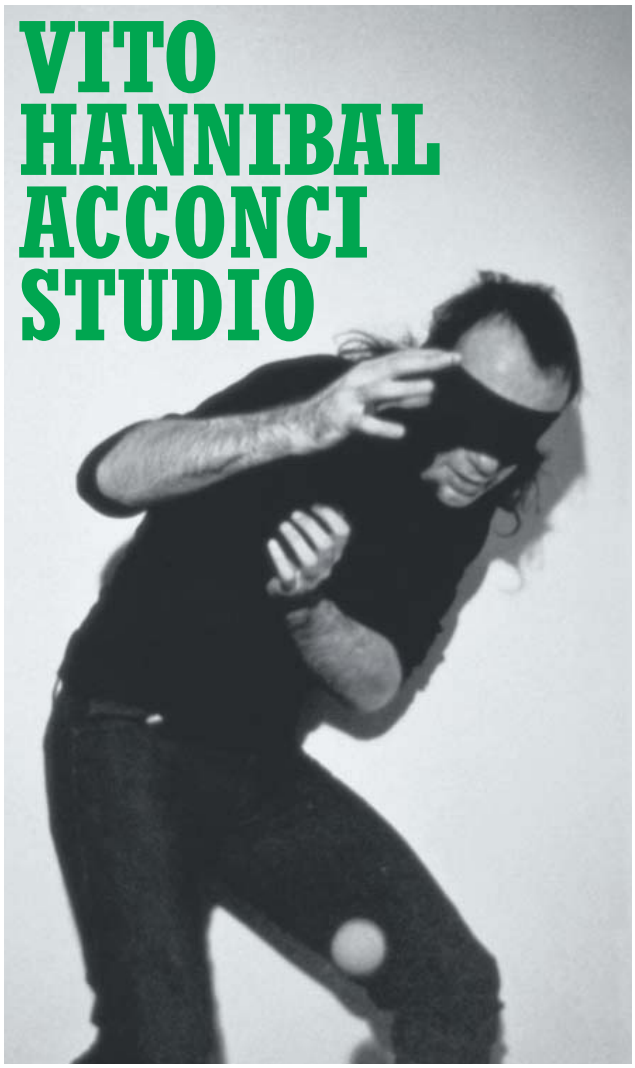
Horaris
Feiners, d'11 a 19.30 h
Dissabtes, de 10 a 20 h
Diumenges i festius, de 10 a 15 h
Dimarts no festius, tancat
Dilluns, obert

Patrocinador tecnològic: EPSON

Patrocinadors de comunicació: CATALUNYA RÀDIO, LA VANGUARDIA

Amb la col·laboració de: hangar.org, EIKONOS SERVICIOS AUDIOVISUALES

VITO HANNIBAL ACCONCI STUDIO

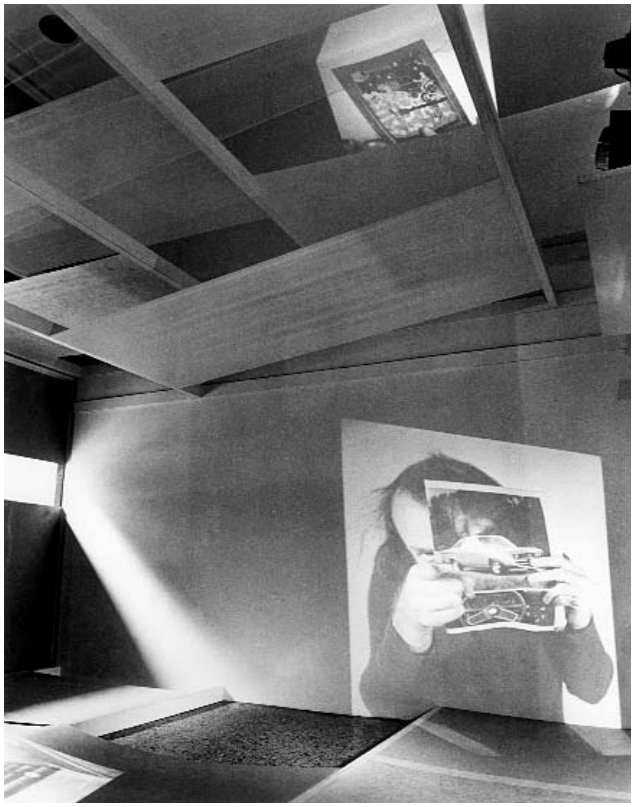
Three Adaptation Studies (Blindfolded Catching, Soap and Eyes, Hand and Mouth), maig 1970. © Vito Acconci, 2004

18 de novembre de 2004 - 14 de febrer de 2005

L'exposició examina l'evolució artística de Vito Acconci des dels seus inicis com a poeta, en la segona meitat dels anys seixanta, fins als projectes més recents duts a terme per l'Acconci Studio. El recorregut s'inicia amb un recull de treballs que comprèn poesia, documentació de performances, pel·lícules, vídeos, instal·lacions i una base de dades que conté més de tretze hores d'obres sonores –moltes d'elles inèdites– que s'han remasteritzat per a aquesta ocasió. També s'hi mostren obres de la dècada dels vuitanta relacionades amb les inquietuds de l'artista per l'arquitectura mòbil, així com els projectes duts a terme per l'Acconci Studio durant els darrers vint anys, a través de la projecció de tres conferències de Vito Acconci, que s'inclouen també en forma de DVD en el catàleg.

La trajectòria artística de Vito Acconci es manifesta a través de múltiples suports que es qüestionen constantment els seus límits, ja sia l'espai d'una pàgina escrita, les fronteres del propi cos, la fotografia, el cinema i el vídeo, la instal·lació, l'encàrrec públic o les maquetes i els projectes arquitectònics. Tota la seva producció comparteix com a eix temàtic l'interès per la frontera entre el que és públic i el que és privat i per les possibilitats comunicatives de cadascun dels seus

MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Other Voices for a Second Sight, 1974 (detall). © Vito Acconci, 2004

treballs. La seva evolució es pot analitzar a partir d'un procés d'expansió que es desenvolupa des de l'espai privat de l'escriptura, la veu i el cos cap a l'espai públic, col·lectiu, habitable. Les intervencions d'Acconci sempre estan relacionades amb el lloc concret en què es desenvolupen, i actuen tot descomponent-ne el significat i la funció. Si a les poesies els signes del text remetien de manera autoreferencial a la llengua, en les seves últimes obres apareixen paraules i signes inserits en l'espai urbà.

...Primer "jo" amb "mi", després "jo" amb "ell" o "ella", després "jo" amb "tu"...[1]

Vito Acconci es va donar a conèixer com a poeta amb el nom de Vito Hannibal Acconci, i de llavors ençà la presència de la pràctica poètica i l'oralitat han fonamentat el seu treball posterior, independentment dels materials utilitzats. Del 1967 al 1969 va coeditar, juntament amb Bernardette Mayer, *0 to 9*, diari de poesia que es va convertir en un nexe entre l'escena artística i la literària de Nova York. El 1968 l'obra d'Acconci va aparèixer publicada a l'*Anthologie des poètes américains*, moment que va suposar un canvi en el seu treball, amb els primers *poetry events*, intervencions de caire performatiu en què la pàgina havia esdevingut una extensió que es podia recórrer: "Es tractava de concebre una situació, d'aplegar les condicions d'una intervenció que no es limités únicament a la pàgina impresa, sinó que requerís altres mitjans. Per exemple: enregistrar un text en una cinta i emetre'l com més ràpid millor. O bé recollir una carta que algun client es va deixar oblidada a la taula d'un cafè i utilitzar-la com el possible inici d'un nou idioma, per a una nova frase. Dit d'una altra manera, no es tractava únicament d'escriure poesia, sinó de desplegar-la en l'espai real. De desplaçar aquesta pràctica de tal manera que no es tractés de llegir poesia, sinó d'actuar."[2]

...Després un lloc en què la meva veu pogués arribar a "ells", després un lloc en què la meva veu us pogués reunir a "vosaltres", després un lloc que "vosaltres" poguéssiu construir...[3]

El trànsit de l'espai de la pàgina cap a l'espai de la galeria s'efectua de manera progressiva. A partir del 1969, Acconci duu a terme performances que tenen lloc tant a la ciutat com en els locals de l'exposició, com s'esdevé en obres com *Jumps*, *12 Photographs* i *Following Piece*, en què Acconci segueix durant hores uns desconeguts pels carrers de Nova York per després explicar per carta aquesta experiència. Acconci introdueix en escena el seu propi cos, que utilitza com a camp d'experimentació, i s'interroga sobre els seus límits físics i psicològics en peces com *Trademarks* (1970), en què es mossega el cos i n'imprimeix les marques, i a *SeedBed* (1972), en què, nu i sota la rampa a la galeria Sonnabend de Nova York, s'excitava amb la presència dels espectadors fins arribar a l'orgasme. Les seves accions redefineixen les relacions entre l'artista i el seu públic, l'objecte i l'esdeveniment, el treball artístic i la seva relació amb el context espacial i social.

A mitjan anys setanta, Vito Acconci s'allunya de la performance per crear unes instal·lacions que interpel·len l'espectador a través d'una experiència sensorial intensa. L'artista sempre hi és present, ja sia gràcies a un enregistrament sonor que difon la seva veu en l'espai, ja sia a través de filmacions. La utilització del cinema o del vídeo s'entén com el mitjà adient per reflectir l'espai de relació, un espai d'experiències comunes, no sempre còmodes, entre l'espectador i l'artista, en què es presenta una cosa privada que s'acaba convertint en pública, com s'esdevé a *Other Voices for a Second Sight* (1974). En la filmació *The Red Tapes* (1976) Acconci explora les possibilitats expressives de l'àudio. La cinta tracta un aspecte recurrent en la seva obra: la identitat i la seva ubicació en un territori.

Un altre aspecte que va desenvolupar en moltes de les seves instal·lacions d'aquella època era la idea de mecanisme, que l'espectador acciona de manera voluntària, com s'esdevé a *Movable Floor* (1979). Tot i que aparentment convida a la participació, aquest component lúdic d'algunes de les obres d'Acconci amaga referències històriques o socials que mostren la impossibilitat de l'equilibri. Aquestes referències són visibles en la instal·lació *Another Candy Bar from GI Joe* (1977), en la qual exposa com les tropes dels Estats Units van imposar a la comunitat italiana el seu estil de vida americà al final de la Segona Guerra Mundial.

Abstract House (1981) representa l'eix entre el treball anterior a la dècada dels vuitanta i el treball posterior, ja amb l'Acconci Studio. Es tracta d'un dels primers exemples del treball d'Acconci sobre l'arquitectura mòbil, que consisteix en una estructura desplegable que es construeix a mode de cúpula geodèsica. Si algú entra en aquest espai i s'asseu en una de les cadires triangulars, la cúpula es desplaça d'un angle a un altre, amb la qual cosa fa pujar i baixar tota una sèrie de persianes que, al seu torn, mostren parts del cos en forma de símbols polítics o religiosos. A partir d'aquest moment, les seves obres, com *Fan City* (1981) i *Face of the Earth* (1984), van més enllà de la simple instal·lació i s'ocupen intensament de la reflexió sobre l'art públic i l'espai públic. Entre el 1983 i el 1988 Acconci va fer servir diversos símbols culturals de la societat ame-

Abstract House, 1981. © Vito Acconci, 2004